

P&G COMMUNICATION & INFORMATION

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ ΤΗΣ P&G

THE P&G SAGA · 12

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Οι πρώτοι που επικοινωνήσαν ήταν πρωτόγονοι άντρες χωρίς ρούχα. Οι πρώτοι που πληροφόρησαν ήταν πρωτόγονοι άντρες με ρούχα και δημοσιογραφική ταυτότητα.

Πάλι πρωτόγονοι άντρες. Τίποτα δεν άλλαξε. Μόνο που οι πρώτοι έπρεπε να επιβιώσουν από τη ζωή, ενώ οι δεύτεροι βγάζουν το ψωμί τους φέρνοντας τους επιζώντες ξανά στη ζωή.

Δεν υπάρχει όμως χρόνος για διαφωνίες ή κριτική — είναι δραστηριότητες που δεν έχω ασκήσει ποτέ.

Αυτό που θα ήθελα να κάνω είναι να διηγηθώ με ιστορίες την ανθρωπολογική διαφορά ανάμεσα στους δύο.

Η πρώτη αληθινή μορφή επικοινωνίας — και εδώ όλοι θα πεταχτούν από τη θέση τους — είναι η σιωπή.

Πριν από τη λέξη, πριν από τη φωνή, πριν από τη χειρονομία, πριν από τη στάση του σώματος, η πρακτική της σιωπής μετρούσε πάντα την ευφυΐα ενός ανθρώπου από την ικανότητά του να επεξεργάζεται και να αποφασίζει — ποτέ το αντίστροφο.

Και οι άντρες, μαζεμένοι, έμεναν σιωπηλοί, κοιτάζοντας τα αστέρια, το αφηρημένο, το φανταστικό — ώσπου, από μακριά, μια ομάδα γυναικών, σίγουρες ότι ήταν μόνες, άρχισαν να μιλούν μεταξύ τους: χαμηλές φωνές, ελεγχόμενος τόνος, ελεγχόμενος

ρυθμός, ένας τακτικός ρυθμός, κάθε λέξη τοποθετημένη με προσοχή. Αυτές είναι οι γυναίκες.

Το πρώτο μάθημα όμως που άφησε η σιωπή στην ανθρωπότητα δεν είναι ένα είδος εσωτερικής συγκράτησης — είναι μέθοδος, ένα τελευταίο σύνορο μέσα σε κάθε χώρο όπου παίρνονται οι πραγματικές αποφάσεις.

Κι όμως, ο θόρυβος μέσα στη σιωπή είναι ακριβώς αυτό που δεν λείπει ποτέ: έρχεται από μέσα, και είναι συναισθηματικός, γνωστικός, λογικός και ορθολογικός, ενστικτώδης και συναισθηματικός ταυτόχρονα.

Και εδώ, οι μόνες πραγματικά ικανές να τον διαχειριστούν μένουν, όπως πάντα, οι γυναίκες — τόσο πλήρεις, τόσο λειτουργικές, που τους δόθηκε και το καθήκον να προχωρούν την ανθρώπινη αναπαραγωγή. (Σε άλλους τομείς — τον βιολογικό, τον κυτταρικό — υπάρχουν και αρσενικά που γεννούν. Αλλά αυτό είναι άλλο είδος επικοινωνίας.)

Για όλα τα υπόλοιπα που δεν κάλυψα εδώ, τα αφήνω στην εμπειρία του καθενός — αυτό είναι το καλύτερο κομμάτι του εαυτού μας.

Η πληροφόρηση μου θυμίζει ένα παιχνίδι που παίζαμε παιδιά: όλοι σε κύκλο, ο πρώτος ψιθυρίζει μια λέξη στο αυτί του επόμενου, και αυτή περνά από στόμα σε στόμα μέσα από δώδεκα ανθρώπους. Αυτό που έβγαине στην άλλη άκρη ήταν συνήθως ένα πανδαιμόνιο από γέλια.

Το παιχνίδι μπορούσε να γίνει με μία μόνο λέξη ή με μια ολόκληρη φράση, και να τι συνέβαινε:

Ξεκινούσες με ΘΑ ΖΗΣΕΙ, και δώδεκα περάσματα αργότερα η λέξη που έβγαине στην άλλη άκρη ήταν ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ.

Ξεκινούσες με μια φράση όπως ΟΛΟΙ ΞΕΡΑΜΕ ΟΤΙ ΘΑ ΖΟΥΣΕ,
και δώδεκα περάσματα αργότερα γύριζε ως ΟΛΟΙ ΗΞΕΡΑΝ ΟΤΙ
ΗΤΑΝ ΝΕΚΡΟΣ, Η ΚΗΔΕΙΑ ΣΤΙΣ 12 ΣΤΙΣ 12:00. Χα χα χα χα.

Ακριβώς έτσι βλέπω σήμερα τα μέσα ενημέρωσης να μετακινούν
την πληροφορία — η ίδια εναρκτήρια φράση για μια είδηση
μεταδίδεται διαφορετικά από μέσο σε μέσο. Αυτό που νομίζαμε
παιδικό παιχνίδι είναι στην πραγματικότητα η πικρή αλήθεια για
μια βιομηχανία της πληροφόρησης όπου δεν υπάρχει πια καμία
διαφορά ανάμεσα σε ένα περίπτερο και σε μια αίθουσα σύνταξης.

Στο τέλος, τα δύο πράγματα έχουν ένα κοινό νήμα — είναι και τα
δύο παιδιά της ίδιας πρωτόγονης καταγωγής. Αρκεί να δεις πώς
ντύνονται οι άνθρωποι.

Καλή ανάγνωση.

Ferdinando